

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **Bc. R. S.**, nar. X., bytem Č. B., R. 2688/24a, zastoupeného Mgr. Janem Cimbůrkem, advokátem, se sídlem Kamenice nad Lipou, Bořetín 73, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Praha 1, Ovocný trh 3, o žalobě proti rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 15. 12. 2010, č. j. 10904/10/III/Sed,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 15. 12. 2010, č. j. 10904/10/III/Sed, kterým byla zamítnuta jeho žádost o přezkoumání a současně potvrzeno rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty ze dne 29. 10. 2010, č. j. 2604/2010, kterým mu bylo ukončeno studium z důvodů nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze.

Žalobce v žalobě uvedl, že byl studentem Univerzity Karlovy v Praze, Katolické teologické fakulty v magisterském studijním programu v délce 3 roky, v jehož rámci splnil všechny studijní povinnosti kromě obhajoby diplomové práce. Vyhotovenou diplomovou práci se všemi nezbytnými přílohami a přihláškou k obhajobě odevzdal žalobce na studijní oddělení Katolické teologické fakulty dne 11. 12. 2010. Žalobce opakovaně (e-mailem, telefonicky a osobně dne 11. 12. 2010) žádal o provedení registrace k obhajobě diplomové práce v otevřených termínech ve dnech 24. 1. 2011 – 4. 2. 2011. Žalobce do dne 20. 12. 2010 neobdržel žádné stanovisko, byl nucen odcestovat do zahraničí, kde se nacházel bez přechodné adresy. Žalobce tedy prostřednictvím svého právního zástupce znovu vyzval žalovanou

k registraci k obhajobě diplomové práce ve výše uvedených termínech. Na tuto výzvu žalovaná reagovala až dne 18. 2. 2011.

Dne 5. 11. 2010 bylo žalobci doručeno rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty ze dne 29. 10. 2010, č. j. 2604/2010, o ukončení studia pro překročení maximální doby studia v délce 5 let, kterou měl překročit dne 4. 10. 2010. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 11. 2010 žádost o přezkoumání pod č. j. 2604/2010_RS/KTF, která byla napadeným rozhodnutím zamítnuta, a rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty bylo potvrzeno. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno až po možných termínech obhajoby diplomové práce, které byly vypsaný koncem ledna. Následně bylo žalobci doručeno rozhodnutí rektora Univerzity Karlovy ze dne 25. 1. 2011, č. j. 20-1-56341-III-11, o vzniku povinnosti hradit poplatek za delší studium za dobu od 22. 2. 2011 do 21. 8. 2011.

Žalobce namítá, že s ohledem na čl. 4 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „Řád“) ze dne 22. 6. 2009, nebylo v napadeném rozhodnutí zdůvodněno, proč nebyla respektována skutečnost, že do právní moci rozhodnutí o ukončení studia je žalobce student se všemi právy i povinnostmi, tedy je i oprávněn obhájit diplomovou práci.

Dále dle žalobce v napadeném rozhodnutí absentuje bližší zdůvodnění, proč se dvouletá lhůta pro vykonání státní závěrečné zkoušky započítává do maximální doby studia, když z Řádu tato skutečnost nijak výslovně neplyne.

Dle žalobce napadené rozhodnutí taktéž neobsahuje zdůvodnění, proč se v případě maximální doby studia jedná o lhůtu prekluzivní, kterou nelze za žádných okolností nijak prodloužit.

S ohledem na výše uvedené má žalobce za to, že v době, kdy byl ještě studentem se všemi právy a povinnostmi z toho plynoucími, mu mělo být umožněno obhájit diplomovou práci a splnit tak jeho závěrečnou studijní povinnost. V důsledku splnění této povinnosti by došlo i ke zhojení důvodu, pro který mu bylo studium ukončeno.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se žalobce zapsal dne 4. 10. 2005 do studia navazujícího magisterského programu teologie, studijního oboru teologické nauky akreditovaného se standardní dobou studia dva roky. V souladu s čl. 4 odst. 13 Řádu byla maximální doba studia v daném případě 5 let, která plynula od 4. 10. 2005 do 4. 10. 2010. Žalobce v této objektivní lhůtě studium řádně neukončil absolvováním, a došlo tak k naplnění podmínek pro ukončení studia stanovených v čl. 12 odst. 1 písm. b) Řádu.

Žalobce splnil předpoklady pro konání části státní závěrečné zkoušky – obhajoby diplomové práce, a to vykonáním zápočtů z předmětů příprava diplomové práce a metodika diplomové práce dne 14. 9. 2010. Od 1. 10. 2010 začala žalobci běžet dvouletá lhůta k vykonání části státní závěrečné zkoušky – obhajoby diplomové práce. Skutečnost, že žalobce splnil předpoklady pro konání této části státní závěrečné zkoušky až 14. 9. 2010, nemá vliv na uplynutí maximální doby studia dne 4. 10. 2010 a jde zcela k tíži žalobce. Jelikož žalobce neukončil studium řádně absolvováním do 4. 10. 2010, nastala dle čl. 4 odst. 13 Řádu právní fikce, že žalobce nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu, a proto děkan Katolické teologické fakulty po právu rozhodl o ukončení studia žalobce.

Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že se rektor v napadeném rozhodnutí s námitkami žalobce nevypořádal, neboť se rektor se v napadeném rozhodnutí podrobně

zabýval námitkami žalobce, a to úpravou maximální doby studia v předpisech žalované, výkladem tohoto pojmu, započítáváním doby přerušení studia do maximální doby studia i možností vykonat státní závěrečnou zkoušku či její část pouze v rámci maximální doby studia. K pojmu maximální doby studia žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010-78.

Pokud jde o námitky žalobce ohledně doručování napadeného rozhodnutí, neshledala tyto žalovaná důvodnými. Žalobce žalované neposkytl součinnost při doručování napadeného rozhodnutí, nesdělil žalované jinou adresu pro doručování, ačkoliv ho žalovaná na tuto možnost opakovaně upozorňovala. Žalobce jako adresu pro doručování uvedl adresu trvalého pobytu a na tuto mu bylo také napadené rozhodnutí doručováno. Kromě sdělení adresy pro doručování mohl žalobce také zplnomocnit jinou osobu k převzetí rozhodnutí.

Žalovaná tak uzavřela, že v případě žalobce postupovala v souladu se svými vnitřními předpisy i zákonem.

Žalobce v replice znovu zdůraznil, že v Řádu není blíže nijak zdůvodněno, proč se dvouletá lhůta pro vykonání státní závěrečné zkoušky započítává do maximální doby studia, a tato skutečnost není nijak zřejmá ani z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, který řeší jinou věc, a sice vztah doby přerušení studia a skutečného studia a maximální doby studia. Pokud žalobce dne 14. 9. 2010 splnil předpoklady pro vykonání státní závěrečné zkoušky a dne 4. 10. 2010 mu končila maximální doba studia, pak je dle jeho názoru objektivně nemožné získat právě v této době termín na obhajobu diplomové práce a termín na vykonání státní závěrečné zkoušky a trvání na tom, že dvouletá lhůta pro výkon státní závěrečné zkoušky končí v případě žalobce nejpozději dnem 4. 10. 2010 je přepjatým a nepřipustným formalismem a nesprávným výkladem ustanovení Řádu, tím spíše, že žalobce jednal v dobré víře v jiný výklad tohoto ustanovení Řádu.

Jelikož z čl. 12 odst. 1 písm. b) Řádu plyne, že dnem ukončení studia je den, kdy rozhodnutí o překročení maximální doby studia nabylo právní moci a do dne právní moci tohoto rozhodnutí je tato osoba student, tedy je i oprávněn obhájit diplomovou práci a minimálně do tohoto dne by žalobci měla běžet dvouletá lhůta k vykonání státní závěrečné zkoušky, avšak výzvy žalobce k registraci termínu obhajoby před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí byly žalovanou opakovaně odmítnuty. Pokud žalovaná namítá účelovost zahraničního pobytu žalobce, pak žalobce upozornil na skutečnost, že právě žalovaná zcela účelově do dne doručení napadeného rozhodnutí odmítala zaregistrovat žalobce k obhajobě diplomové práce.

V duplice žalovaná znovu zdůraznila, že závěr žalobce o nezapočítávání dvouleté lhůty do maximální doby studia je mylný. Dvouletou lhůtu pro absolvování státní zkoušky může student čerpat pouze v rámci maximální doby studia, což z vnitřních předpisů žalované jednoznačně vyplývá. Skutečnost, že se žalobce s vnitřními předpisy neseznámil, resp. se s nimi seznámil nedostatečně, jde výlučně k jeho tíži. V případě pochybnosti se žalobce mohl obrátit na studijní oddělení, což neučinil. Pokud jde o výklad vnitřních předpisů žalované, nejde zásadně o přepjatý a nepřipustný formalismus, ale o jednoznačný a logický výklad. Požadavek, aby student vykonal státní závěrečnou zkoušku v předem stanovené lhůtě a v rámci maximální doby studia, je zcela legitimní.

Žalovaná souhlasila s tvrzením žalobce, že přestal být studentem až právní mocí rozhodnutí o ukončení studia, ovšem dle vnitřních předpisů žalované může student ukončit

studium řádně absolvováním právě ve výše uvedené maximální době studia. Po uplynutí maximální doby studia či po uplynutí dvouleté lhůty k vykonání státní závěrečné zkoušky již student nemůže státní závěrečnou zkoušku konat.

Pokud jde o doručování napadeného rozhodnutí, žalobce neposkytl žalované potřebnou součinnost a porušil svou zákonnou povinnost vyplývající z ust. § 63 odst. 2 zákona a o vysokých školách. Takové porušení zákonné povinnosti žalobce by v případě neukončení studia z důvodu uplynutí maximální doby studia, mohlo být posouzeno a stíháno jako disciplinární přestupek.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 2604/2010 bylo žalobci ukončeno studium navazujícího magisterského studijního programu Teologie, studijního oboru Teologické nauky, z důvodů nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze. V odůvodnění byl citován čl. 4 odst. 13 Řádu stanovující maximální dobu studia. Jelikož se žalobce zapsal do navazujícího magisterského studijního programu dne 4. 10. 2005 a maximální doba studia v jeho případě činila 5 let, tzn., že její běh skončil dne 4. 10. 2010, a proto bylo studium žalobce v souladu s čl. 12 odst. 1 písm. b) Řádu ukončeno.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žádost o přezkoumání. V jejím odůvodnění uvedl, že se domnívá, že se do maximální doby studia nezapočítává doba, po kterou bylo studium přerušeno, a to v jeho případě na základě Rozhodnutí o přerušení studia ze dne 31. 11. 2006, vystaveným doc. PhDr. M. R., Th.D., na dobu od 1. 11. 2006 do 30. 9. 2007, když o přerušení žalobce požádal z důvodu úmrtí své matky a dalších sociálních souvislostí. Zároveň informoval o skutečnosti, že má splněny všechny studijní povinnosti a chtěl by obhajovat diplomovou práci v lednu roku 2011. Snaha o kvalitní zpracování diplomové práce je i jedním z důvodů delší doby studia.

Rozhodnutím rektora Univerzity Karlovy v Praze ze dne 15. 12. 2010, č. j. 10904/10/III/Sed, bylo rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty ze dne 29. 10. 2010, č. j. 2604/2010, potvrzeno a žádost o přezkoumání rozhodnutí byla zamítnuta s následujícím odůvodněním. Ze studijního spisu žalobce bylo zjištěno, že začal studovat dne 4. 10. 2005, nikoli jak uvádí sám žadatel dne 4. 11. 2005, neboť právě tohoto dne se zapsal na vysokou školu a stal se tak podle ust. § 61 odst. 1 zákona o vysokých školách studentem. Navazující magisterský program teologie byl v souladu s ust. § 78 a n. zákona o vysokých školách akreditován se standardní dobou studia dva roky. Maximální doba studia v případě žalobce s ohledem na čl. 4 odst. 13 Řádu činí pět let a běží ode dne zápisu studenta do studia. Maximální doba studia tak žalobci uběhla dne 4. 10. 2010. Maximální doba studia je lhůta prekluzivní a nelze ji za žádných okolností prodloužit. Neukončí-li student řádně studium během maximální doby studia, posuzuje se tato skutečnost tak, že nastal případ uvedený v čl. 12 odst. 1 písm. b) Řádu a nastupuje tedy právní fikce, že student nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu. Každému studentovi je předem známo, do kdy může, resp. musí studium řádně ukončit a podle toho si má plánovat plnění studijních povinností. Žalobci bylo na jeho žádost povoleno rozhodnutím proděkanky Katolické teologické fakulty ze dne 31. 10. 2006, č. j. 2434/06, přerušení studia od 1. 11. 2006 do 30. 9. 2007, avšak žalobce se zapsal opětovně do studia dne 21. 9. 2007, jeho studium tedy bylo přerušeno do 20. 9. 2007. K námitce žalobce, že přerušení studia se nezapočítává do maximální doby studia, rektor uvedl,

že podle čl. 5 odst. 9 Řádu je nejdelší celková doba přerušení studia taková nejdelší doba, která spolu se skutečnou dobou studia nepřesáhne maximální dobu studia. Skutečná doba studia je doba, která uplynula od data zápisu na vysokou školu bez započítávání doby, ve které bylo studium přerušeno. Z toho vyplývá, že přerušení studia se musí započítávat do maximální doby studia, protože maximální dobu studia nelze ničím prodloužit a je nutné ji odlišovat od skutečné doby studia. Pro úplnost je třeba zdůraznit, že student může konat státní závěrečnou zkoušku, resp. její část, ve lhůtě pro vykonání státní závěrečné zkoušky, tato lhůta maximální dobu neprodlužuje a je možné ji čerpat pouze v rámci maximální doby studia. Jelikož bylo rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty vydáno v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy v Praze, rektor napadené rozhodnutí potvrdil a žádost o přezkoumání jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 17 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, *je vnitřním předpisem vysoké školy studijní a zkušební řád.*

Podle čl. 4 odst. 1 věta první Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze ze dne 22. 6. 2009 (dále jen „Řád“), *se uchazeč stává studentem dnem zápisu na univerzitu.*

Podle čl. 4 odst. 13 Řádu, *maximální doba studia ve studijním programu je standardní doba studia tohoto studijního programu navýšená o pět let v případě magisterského studijního programu nenavazujícího na bakalářský studijní program; v ostatních případech navýšená o tři roky. Neukončí-li student řádně studium během maximální doby studia, posuzuje se tato skutečnost tak, že nastal případ uvedený v čl. 12 odst. 1 písm. b).*

Podle čl. 7 odst. 10 Řádu, *státní zkoušku nebo její část má student právo absolvovat ve lhůtě dvou let. Lhůta začíná běžet od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni, kdy splnil předpoklady pro to, aby mohl konat státní zkoušku nebo její část. Jestliže student státní zkoušku nebo její část v této lhůtě neabsolvuje, posuzuje se tato skutečnost tak, že nastal případ uvedený v čl. 12 odst. 1 písm. b); splnění předpokladů pro konání státní zkoušky nebo její části fakulta studentovi oznámí.*

Podle čl. 12 odst. 1 písm. b) Řádu *se studium dále ukončuje nesplněním požadavků vyplývajících ze studijního programu (čl. 19 odst. 1); dnem ukončení studia je dne, kdy rozhodnutí o ukončení studia nabylo právní moci.*

Žalobci bylo rozhodnutím děkana Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze ze dne 29. 10. 2010, č. j. 2604/2010, ukončeno studium navazujícího magisterského studijního programu Teologie, studijního oboru Teologické nauky, neboť překročil maximální dobu studia, která v jeho případě činila 5 let, když se dne 4. 10. 2005 zapsal do předmětného studia a ke dni 4. 10. 2010 nesplnil požadavky vyplývající ze studijního programu. K žádosti žalobce o přezkoumání rozhodnutí, ve které spороval toliko jen započítávání doby přerušení studia do maximální doby studia, rektor Univerzity Karlovy v Praze dne 15. 12. 2010 rozhodnutí potvrdil a žádost o přezkoumání zamítl s odůvodněním, že rozhodnutí děkana

Katolické teologické fakulty bylo vydáno v souladu se zákonem o vysokých školách a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy v Praze.

V projednávané věci je nejprve nezbytné vymezení obsahu pojmu „maximální doba studia“. Maximální doba studia je upravena v čl. 4 odst. 13 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze a její doba je stanovena jako „*standardní doba studia tohoto studijního programu navýšená o pět let v případě magisterského studijního programu nenavazujícího na bakalářský studijní program; v ostatních případech navýšená o tři roky*“. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 37/2010-78, maximální doba studia představuje objektivní lhůtu, ve které musí student splnit své studijní povinnosti. Je dobou, ve které je třeba studium dokončit. Tento závěr zcela logicky vyplývá již z gramatického výkladu tohoto pojmu, neboť slovo „*maximální*“ označuje nejvyšší, nejzazší možnou míru, tj. určitou mez, kterou nelze překročit, a v této věci tak vymezuje dobu studia, kterou nelze prodloužit.

Ve světle výše uvedeného tak není pochyb o tom, že dvouletá lhůta stanovená v čl. 7 odst. 10 Řádu pro vykonání státní závěrečné zkoušky či její části maximální dobu studia neprodlužuje, neboť právě v rámci maximální doby studia musí student i tuto studijní povinnost splnit. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že takovýto výklad je přepjatým a nepřipustným formalismem. Je na rozhodnutí každého jednotlivého studenta, zda plní své studijní povinnosti ve standardní době studia, či si jejich plnění rozloží do delšího časového okamžiku, případně využije možnosti přerušení studia. Stále je však omezen maximální dobou studia. Ačkoliv byl tedy žalobce studentem v předmětném navazujícím magisterském programu až do dne nabytí právní moci rozhodnutí o ukončení studia, nemůže to ničeho změnit na skutečnosti, že doba, po kterou měl a mohl splnit své studijní povinnosti (včetně obhajoby diplomové práce), tj. maximální doba studia, již uplynula.

Maximální doba studia představovala v případě žalobce dvaapůlnásobek standardní doby studia, žalobci vyšla vysoká škola vstříc přerušením studia a za těchto podmínek nelze i třeba jen částečně přičítat odpovědnost za nesplnění svých studijních podmínek vysoké škole.

Pokud žalobce ve třech výše uvedených žalobních bodech namítá nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí, je nutno nejprve uvést, že na řízení ve věci práv a povinností studentů Univerzity Karlovy v Praze nelze aplikovat správní řád, s výjimkou obecných zásad obsažených v § 2 až § 8 správního řádu, neboť zákon o vysokých školách v ust. § 68 odst. 1 použití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studentů vyloučil. V přezkumném řízení o právech a povinnostech studentů, upraveném v čl. 16 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze, rektor změny nebo zrušení rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem o vysokých školách nebo vnitřním předpisem univerzity, jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí děkana potvrdí. Rektor tak přezkoumává soulad rozhodnutí děkana se zákonem o vysokých školách nebo vnitřním předpisem univerzity v celém jeho rozsahu.

Pokud nyní žalobce v žalobních bodech vznesl námitky odlišné od té, kterou uvedl v žádosti o přezkoumání a se kterou se rektor v napadeném rozhodnutí zabýval (námitka započítávání doby přerušení studia do maximální doby studia), nelze rektorovi vytýkat, že se s nimi dle tvrzení žalobce jednotlivě nevypořádal a dovozovat tak nedostatečnost odůvodnění. Rektor v napadeném rozhodnutí po shrnutí skutkového stavu a aplikaci příslušných ustanovení zákona a o vysokých školách a Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze dospěl k závěru, že rozhodnutí děkana Katolické teologické fakulty bylo vydáno v souladu se

zákonem a vnitřními předpisy Univerzity Karlovy v Praze. Argumenty, jimiž žalobce v žalobě odůvodňuje nezákonnost rozhodnutí o ukončení studia, soud neshledal opodstatněnými. Rektor nepochybil, pokud z těchto důvodů přezkoumávané rozhodnutí nezrušil, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová